

Sygnatura akt II Cz 240/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO. Wojciech Vogt

po rozpoznaniu w dniu w K.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. F.

z udziałem uczestniczki postępowania A. F.

o podział majątku wspólnego

na skutek zażalenia uczestniczki postępowania A. F.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn.. akt I Ns 386/14

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kępnie oddalił wniosek uczestniczki postępowania o zwolnienie jej od kosztów sądowych. Ustalił, że uczestniczka utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 1300 zł netto. Ponadto otrzymuje na piętnastoletniego syna alimenty w wysokości 400 zł. Koszt utrzymania mieszkania to kwota 550 zł miesięcznie. Uczestniczka spłaca kredyt w wysokości 200 zł.

Sąd uznał, że A. F. jest w stanie ponieść koszty sądowe bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny i dlatego wniosek o zwolnienie od kosztów oddalił.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia złożyła uczestniczka podnosząc, że jest w trudnej sytuacji materialnej i nie stać ja na poniesienie kosztów sądowych bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że A. F. jest w stanie ponieść koszty sądowe bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny. Powódka w swoim oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku i dochodach z dnia 9 stycznia 2015 r. podała, że z tytułu zaciągniętych kredytów spłaca miesięcznie kwotę 200 zł.

Należy podkreślić, że obowiązek spłaty kredytów nie może wyprzedzić obowiązku opłacenia kosztów sądowych.

Dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi do utrzymania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 1980 r., I CZ 99/80).

Wskazać również należy, że instytucja zwolnienia od kosztów nie służy utrzymaniu dotychczasowego poziomu życia, skoro granicą określoną w art. 102 u.k.s.c. jest utrzymanie konieczne wnioskującego i jego rodziny, lecz ma uczynić realną drogę sądową, na skutek indywidualizacji opłaty sądowej.

W związku z powyższym należy podkreślić, że uczestniczka wnosi o zwolnienie jej od kosztów sądowych nie z uwagi na to, że osiąga dochody, które nie pozwalają jej na opłacenie tych kosztów ale dlatego, że zaciągnęła zobowiązania kredytowe, które utrudniają jej uzyskanie środków na opłacenie kosztów. W tej sytuacji nie można uznać, że nie jest ona w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny. Do niezbędnych kosztów utrzymania nie można bowiem wliczać konieczności spłaty kredytów zaciągniętych celem osiągnięcia wyższego poziomu konsumpcji. Każdy obywatel ma prawo dążyć do osiągnięcia tego wyższego poziomu ale nie kosztem kredytowania jego wydatków w zakresie kosztów sądowych przez Państwo. Zwolnienie powódki od kosztów sądowych – z uwagi na obciążenia kredytowe – byłoby nadużyciem przepisu art. 102 ustawy o kosztach sądowych.

Mając powyższe na uwadze należało, zgodnie z art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzec jak w sentencji.